

nemgaar de aarlige Statsregnskaber, see vi, hvor store Opre Statskassen aarlig maa bringe til St. Croix, og skulde vi gaa til en saadan Nedsættelse, saa vilde det jo være endnu et yderligere Offer i den Retning. Men det vilde jeg endda ikke være saa betæntelig ved, som jeg vilde være betæntelig ved den Virkning, som dette Forslag vilde have for vor egen Sukkerproduktion. Jeg er nemlig bange for, at det bedre Rørsukker, som derved kan anvises paa vort Marked, vil gjøre Virkningen af den i Lovforslaget foreslaaede Nedsættelse for Røesukkeret fuldstændig illusorisk, saaledes at vor egen Røesukkerfabrikation ikke vil kunne faae rigtig Nytte af den den tiltænkte Nedsættelse, fordi den vil komme til at lide under en for stærk Konkurrence med det bedre Rørsukker. Skulde der være Tale om under disse ugunstige Conjunkturer paa Sukkermarkedet at komme St. Croix i Møde, saa maatte det vel egentlig nærmest ske ved en Udførselsgodtgjørelse for det, der kom fra Kolonierne, hvorved man satte dem istand til at møde paa det øvrige Verdensmarked til Konkurrence, ved Nedsættelse af Indførselstolden, istedetfor kun at anvise dem vort eget Marked. Dersom den ærede Minister altsaa stærkt vil fastholde dette, saa vil jeg ansee det for en Usimulighed at faae det første Stykke af § 2 vedtaget. — Hvad det Ændringsforslag angaaer, som Mindretallet har stillet, og som jeg ikke udtalte mig om, da jeg første Gang havde Ordet, da vedrører det jo nærmest kun den enkelte Andels-Fabrik i Nykjøbing paa Falster, som paa Grund af det Forhold, hvori de danske Sukkerfabriker staa til Raffinaderierne egentlig ikke har noget Marked ved det indenlandske Forbrug, idet det jo for en væsentlig Del vil afhænge af Raffinaderierne, hvorvidt de ville komme til Overenskomst med denne Fabrik om at modtage dens Sukker. Det vil, som den ærede Minister gjorde opmærksom paa, i Virkeligheden blive en Udførselspræmie for denne Fabrik, naar man ved Udførsel vil give Fabrikken den Forskjel, der er mellem Produktionsafgiften her og Indførselstolden; men denne Præmie vil jo — det maa man lægge Mærke til — ikke blive noget som helst Tab for Statskassen; thi den Fabrik, som nu producerer de 6 Mill. Pund Sukker om Aaret, vil ved at udføre disse 6 Mill. Pund give Plads for en Indførsel af lige saa mange Millioner Pund. Vi vide jo alle, at vor Sukkerproduktion endnu ikke er steget i den Grad, at den er i Stand til at forsyne hele Landets Forbrug, og dersom vi altsaa tage 6 Mill. Pund af det her fabrikerede Sukker og lader det gaa ud af Landet, saa giver det selvfølgelig Plads for andre 6 Mill. Pund hvoraf Staten al-

saa igjen vil høve sin fulde Indførselstold. Der bliver altsaa ikke noget Tab for Statskassen. Jeg indrømmer, at noget Saadant ikke godt vilde kunne forsvares udover det Tidrum, da vor egen Sukkerproduktion var saa vidt fremme, at den forsynede Landets eget Forbrug. Jeg skal give den høitærede Minister Ret i, at denne Udførselspræmie kan betragtes som et Tilskud, men dette Tilskud er ikke noget Offer for Statskassen. For det første faar man det jo tilbage igjen, nem den største Tilførsel, og det er heller ikke noget Offer af den Grund, at det, at Industrien holdes i Gang og yderligere udvikles, som jeg i Gaar fremhævede, vil bevirke, at Statskassen gennem det større Beløb, der spares her i Landet, og som forøger Befolkningens Kjøbeevne, paa dette Omraade vil vinde mere end den Nedsættelse, der vil følge baade af den sidste Del af § 2 og af det af Mindretallet stillede Forslag. Denne forøgede Kapital, som vil spares her i Landet, og som jeg i Gaar angav til ca. 5 Millioner, vilde selvfølgelig forøges, dersom der kom bedre Conjunkturer her i Landet, og Sukkerfabrikerne udvidede deres Produktion, hvad de fleste af dem vistnok ere i Stand til. Der vilde da ikke være Tale om 5 Millioner, som det ærede Medlem sagde til mig i Gaar. Rigtig nok var hans Mening med de 5 Millioner en anden, nemlig at der ikke en Gang kunde blive Tale om 5 Millioner, men jeg siger: Der vil ikke alene blive Tale om 5 Millioner, men dersom vi kom dertil, at vor egen Sukkerindustri blev i Stand til at tilfredsstille Landets Forbrug, vilde der blive Tale om en Besparelse af mindst 7—8 Millioner, som ellers gaa ud af Landet til fremmede Producenter. Det vilde jo være en Besparelse af stor Betydning, naar Landets øvrige Produktionsevne ikke derved forringes, og det er jo en Kjendsgjerning, at i de rødhævede Egne gaar Produktionen i Veiret baade med Hensyn til Korn og andre Ting. Naar altsaa Landets Produktionssevne ikke i nogen Henseende forringes, vilde en saadan Besparelse af Kapital herhjemme i Landet forøge Befolkningens Kjøbeevne i en betydelig Grad. Det vilde derfor efter min Mening være overordentlig fordelagtigt for Statskassen, selv om denne Udførselspræmie i Diebliffet maatte betragtes som et Tilskud; jeg maa gjentagende hævde, at om det end skal betragtes saaledes, er dette Tilskud dog ikke noget Offer. Hvad der her maa gjøres, staar ret befestet i Forhold til den Lov, vi vedtog i Gaar ved anden Behandling. Det var med stor Interesse, jeg da hørte det ærede Medlem fra Aalborg (S. K. Larsen),